

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIAS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.º atrassats des 2.º tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SA FESTA DE SANT MATGÍ.

Avuy dins Santa Catalina s'olla gran va dins sa petita. Avuy hey ha ast y olla dins s'Arraval que s'estén desde la *Pursiana* à Sant Matgí, desde es *Jonguet* à n'es Molinà de ponent. Es carré majó plè de banderes que no n'hi pòt havè pús. Y dich jò: «¿Si à n'aquesta festa no n'hi ha de banderes y gallardets à ne quina n'hi haurá?» Ses que pòsan es jarrés ó es calatravins ó altres carrés à ses séues féstes son totes manllevades y de captiri, perque ses qu'hey ha dins es grèmi ó dins sa confraria no son penjadores d'esquinsades qu'están; però ses de Santa Catalina son totes de casa, perque qui no es patró té barca; y qui no té barca du part à qualcuna, quant no sia més qu'un trenta-dosé.

Per axò dins es carré majó ses còses se son capgirades. De dia hey fa fosca y en sa nit claró. Hey fa fosca de dia perqu'es Sòl no hey pòt entrá de banderes; y claró en sa nit pe s'encèsa de faròls y llanternes que cremarán d'un cap à s'altre.

Es Sòl ha concentrat tota sa séua calentó y claró dins es còs. Allá si qu'hey fa una lluna més bona que sa de València. Allá si qu'hey plouen brases encèses y molts hey suan sa llet de s'enconá.

Y no es qu'enguany no hey haja una bona estèsa de paraygos y sombrilles y veles de carretó. Sobre tot parasòls n'hi haurá à forfolons, tres vegades més qu'aquests anys passats, perque d'ensá qu'à Liorna y à Génova van tan barato, casi donats, no hey ha cap catalinero que no n'haja duyt mitja dotzena à sa dòna, per veure si li arrepassará aquella morenó que té demunt.

Avuy à sa porxada de Can Sinto no hey ha jarret barato, ni alatxa agafada de l'hora. Tothom menja carn amb so séu tradicional estufat, y coca y formatjada. Totes ses atlòtes se pòsan es tèrn bò. Totes ses mares s'en van à sa festa de l'Iglesia ben estirades de manta amb vèl, amb sa cadireta de cañomás y xicarrandana penjada p'es bras, per podè

senti es sermó amb tota comoditat, peganthi una becadeta si vé bé, dins aquell cèl d'iglesia que per archs mos mòstra xabrons, y per voltes tèules; còm si fos un sostre de porxo. ¡Y encara, gracias!

S'obra de s'Iglesia de Sant Matgí en es veure será més llarga que sa de La Sèu; y per lo despay que va, piadosament hem de creure qu'es vecins d'aquell Arraval tenen es cordons de sa bossa massa estrets.

Parlemnè un poch d'aquest assuntó. Mentres tothom es à veure ses corregudes per sèbre qui'n atlòt s'en durá es pollastres y quin cavall se farà séua sa brida, examinem nòltros d'hont podrian sorti ses misses per s'Iglesia nòva.

Dins Santa Catalina casi es segú que ses families qu'hey ha passan de mil. D'aquestes ne posarèm trescentes de pòbres, que no més pugan doná dos centims cada setmana de llimosna pe s'obra de s'Iglesia, altres trescentes que'n pugan doná quatre; doscentes que podrian doná un real, y altres doscentes que donassen mitja pesseta. Axò, ja veys que no es cap sacrifici esagerat. Ydò si fessen aquesta llimosna, si es desprendiment d'aquells veynats fos no més qu'axí còm hem suposat, se recaudarian dos mil duros cada any. ¡Dos mil duros! y amb aquesta cantitat hey hauria lo bastant per veure fé via à s'obra y per contemplarla acabada dins breu temps.

Ja heu deuen essè ben curtes ses llimosnes, quant veym que se passan anys y anys y ses parets d'aquell temple no creixen cap mica, ni van à ma de creixe per ara en es veure, en motiu de sa teulada que les atura.

Sa causa de que sian tan pòques ses llimosnes sòls s'ha d'atribuhí à tacañeria ó à pòca fé y poch fervor relligiós de molta de gent d'aquell Arraval; perque no pòt essè atribuïda à poch zel des Vicari ni à pòca devoció en vés de ses Imatges que conté aquell temple que son ses qu'hey havia à s'Iglesia véya; ni à qu'entre elles no n'hi haja de molt miraculoses.

Sa monografia d'aquest temple petit, antich y abandonat, qu'es ben poch

coneguda des ciutadans, casi estich per dí qu'heu es més poch d'es mateixos catalineros perque sé cert que de cada deu n'hi ha nou qu'ignòran tot lo que ara los vaitx à contá, quant los importaria ferm coneixe aquesta part honrosa de sa séua història.

S'Iglesia véya de Sant Matgí, sa que ara serveix d'escòla, segons diuen, era antigament un hospital de miñons orfens, (hospital ben fundat à un lloch ahont abundan es marinés y pescadós que sòlen morí joves y desgraciadament). Estava dedicat à Nòstra Señora d'els Orfens que després fonch coneguda amb so títol del Miracle per cert fet que succehí, y fonch es sigüent:

Demunt es portal de l'Iglesia hey havia una figura de pedra de la Mare de Deu; y s'estravengué qu'uns marinés d'una barca inglesa qu'havia près fondo dins Pòrto-Pi, entre sa torre d'En Carròs, ara de Perayres, y sa des Señals, s'en venian per aquell camí jugant à la bolla.

Un d'ells, qu'era genovés per més señes, perdía totes ses jugades, y flastomava y renegava de Deu y de Maria Santíssima; y escandalisats ets altres jugadós y ses persones de s'Arraval amb ses séues dolentes paraules, l'amonestaren que vés qu'estavan devant un temple cristiá y à presència d'una figura de la Vèrge. Furiós llavònses es genovés pren sa bolla, la tira à s'estatua de pedra, la fer à sa cèya dreita, y per aquella ferida comensá à ratjá sanch amb tanta abundancia qu'arribá es roy fins demunt sa pedra viva del llindá des portal. Aquells marinés mateixos presenciaren es miracle y plèns de temor tornaren arrera à refugiarsè à bordo, y estant ja allá, y à la vista de tothom, caygué del Cèl un llamp al mitx des barco y l'afoná.

Aquest sorprenent fet quedá testificat en nòtes de Jaume Puig, Notari de la Parròquia de Santa Creu.

A consecüència d'axò, aquella imatge fonch posada amb tota decència dins l'Iglesia à una capella pròpia y sa pedra des portal fonch gordada dins una relliquia de plata qu'encara se conservá, y

se mostra, lo mateix qu'altres objectes miraculosament obtenguts per dita figura y entre ells uns corporals.

A més d'aquest fét que tengué lloch devés es sigle quinze podria citarvosné molts d'altres casi tant prodigiosos que obran consignats y atribuhits à sa mateixa imatge, succehits dins es sigles setze, dezèt, devuyt y denou; però basta que tengan es nòm de miracles perque molts des nòstros lectors no los cregan.

¿Qui creu en miracles el dia d'avuy? Es qui creu en Deu hey ha de creure per força, perque creure en Deu y no creure amb sa séua omnipotència es una còsa que no lliga. Ara está de mòda es no creure més que lo que veym amb sos nòstros uys y tocam amb ses nòstres mans, maldement n'hi haja molts des qui ténen aquestes idèes qu'en senti parlá d'espiritisme y de cartés fètes, y de magnetisma, sonambulisma, y jòchs de mans, y oráculos de Napoleon, y esplicacions de sòmits, estigan ben resòlts y dispòsts à creure qualsevòl còsa per estrambòtica que sia, encara que no heu vejín amb ses séues mans ni heu tòquin amb sos séus uys.

Es catalineros no hey ha dupte que son formals y honrats à carta cabal, però fins à un cert punt son axí. N'hi ha de hòns, però també n'hi ha de tan pòques llums que miran ses còses de Deu com à secundaries, per no dí demés. Avesats à corre per totes ses parts del món, à tractá amb tota casta de gent, mòros, protestants y d'altres sectas, y à no tení més pensament qu'es séu negòci, no s'aturan en còses d'Iglesia; ni pensan amb sos Sants més que quant un temporal los pòsa sa mòrt derrera s'oreya. Com están més en má que'n terra que los es à ells es tení ó nó una bona Iglesia per quant son à ca-séua? Sa barca per ells es sa verdadera parròquia y en tení allá baix d'escotilla un Sant Cristo de La Sanch ó una Mare de Deu del Càrme, ja's tenen per cumplits respècte d'aquest punt.

Perque comprenan hé s'interés que deuen havè de tení amb so adelantá ses òbres de sa séua Iglesia s'es mesté que entengan qu'allá hey tenen vinclades moltes de ses glòries d'es séu pòble; qu'una imatge qu'ha estat passetjada solemnement diferents vegades per dins Ciutat, en ocasió de públiques calamitats y qu'ha merescut sa devoció des Virreys y ses persones més nòbles y caracterisades de Mallorca, deuen havè d'está amb aquella decència que reclama sa séua nombradia. Que vejen lo qu'han fét es pòbres pagesos de Génova; y lo que fan es quatre menestrals de s'hostal d'En Cañelles amb sa séua nòva Iglesia comensada l'any passat y benehida es dia de la Mare de Deu; y lo qu'están fent à n'es Coll d'en Rebassa quatre trencadós de mitjans; y lo que tractan de fé es fabricants y jornalés de la Sole-

dat. Tots fan via à tení Iglesia nòva à força de llimosnes y d'entusiasme.

Que recòrdin també que s'urna de Santa Praxèdis, sa preciosa relliquia duyta à Mallorca per Jaumè tercé, es tradició que fonch depositada dins es temple de Sant Matgí y qu'allá va rèbre ses primeres demostracions de devoció y sant afècte d'es mallorquins; per qual motiu convendria dedicarlí una capella de sa nòva Iglesia. Y per últim que tengan present que s'importancia d'una població está en rahó directa d'ets edificis públichs que conté, y Santa Catalina está molt atrassada amb aquest ram, perque per ara no pòt mostrá mes edificis públichs que sa comensada Iglesia, una escola xerèca, una mala font y un cementeri véy.

Allá no hey ha ni plassa de verdura, ni mercat, ni canalisació d'aygos, ni rentadós públichs, ni abeuradós, ni carnereria, ni sisquiera una pescateria per vendre es peix que pescan molt des séus marinés; y si esperan que los ho fassá tot Ciutat que té tants de punts ahont atèndre dins Palma, y tants pòchs doblés per tanta feyna, ne tenen per estona d'está en farislá.

Ara, que'm perdonen si los he dit es quatre mots de la veritat; y que molts anys pugan fé sa fésta de Sant Matgí amb tota alegría y salut. Y que jò heu veja; amen.

PEP D'AUBENÀ.

Publicam aquesta glòsa per conservá escrita una costum populá que gracies à s'ilustració se va modificant cada any y perdent es caracte antich qu'en ella se descriu.

SA FESTA DE SANT BERNAT.

XUYA.

Es dia de Sant Bernat
Palma roman despoblada,
Tota casa está tancada
Ningú hey queda més qu'es gat,
Que cerca pillá sa xuya
À qualque distrèt criat.

Es carrés están desèrts;
Ses plasses sense remó;
No's vèuen portals ubèrts;
Tothòm s'en va à la funció
Amb un dau gruixat de xuya
Per tení es diná milló.

Es ferrés no encénen fòch.
Descansan màrtells y mays,
Ses eynes des séus trabays;
S'enceruya no rèb cap tòch,
Sino que l'untan de xuya
Perque planta fassa un pòch.

Es bech de grua també
Avuy à un recó descansa
Per seguí s'antiga usansa
De tot bòn picapedré,
Que sense panets y xuya
No sab fé sa feyna bé.

¿Ahont son es ciutadans?
¿Es pòble ahont s'en ha anat?
Tothòm es à Sant Bernat
Hòmos, dònnes, véys, infants.
Son à menjá carn y xuya
Tots ells com à botavants.

Per tal festa podè fé,
Y menjá bona cassòla;
Fan cad'any una lladriòla
Qu'umplan de doblé en doblé;
Y heu estalvian de xuya
Diumenge y dia fané.

Avuy surt es farciment
Dins sa lladriòla estojat.
Llògan un carro envelat
Y l'umplan à fons de gent,
Y s'en duen bona xuya,
Bòn ví y bòn aygordent.

Molts ja hey van per sa revetla,
Y passan sa nit ballant,
O bevent ví y remugant.
Rollets y bassons de metla;
Y menjan fritet y xuya
Dins qualque esfondrada cetla.

Cadascú hey va p'es séu fi,
Uns per vendrehi torròn,
Ensaymades y melons,
Crespells, resòlis y ví;
Y altres per menjarhi xuya
O un altre aguiat més fi.

Qui hey du confits, caramèllos,
Y allá lo més hò concentra;
Y molts se pòsan es ventre
Redó com un cortinèllo,
Y corren tots cantant xuya
De Son Mèllo à Son Catèllo.

Y hey vènen aygo gelada
Perqu'es fret qu'hey fa es ben pòch;
Més no basta à apagá es fòch
De sa gent acalorada;
Sòls l'apaga un crit de xuya
Qu'axord sa Porta Pintada.

Més envant veitx covonades
De pomes y peròts fins,
Que compran tots es fadrins
Per doná à ses estimades,
Perque després de sa xuya
Romangan desembañades.

Més tart ets estòls s'aplegan
Perqu'es hòra de diná,
Y es molt alegre observá
Quant baix d'un abre rohègan
Arròs, sobrassada y xuya
Y altres còses que mastegan.

Devall espessa enramada
De branques de poll y pí,
Comensa s'òlla à bollí
Per molta gent contemplada;
Y dins ella un tròs de xuya
Neda amb camayòt mesclada.

Quant enrevòltan es plat,
Tots ets miriñachs fan nòsa,
Y s'en duen qualque enclòsa
Que 'l pòsa tot esclafat;
Y una tayada de xuya
Hey cau y el deixa tacat.

Quant tenen sa panxa plena
D'arròs, escaldums y ví,
Diuen: «Beguem. Tornamhi.
Dassa es bòfil, Magdalena,
Qu'he menjat un tròs de xuya
Y está aturat à s'esquena.

Ja ben plens y axaropats
S'axécan, y van passant
Es decapvespre ballant
Tots ets estòls aplegats;
Y cantan alegres xuya
Amb furia y desafinats.

No hey manca may sa guitèrra
Per completá s'armonía.
Tot es bulla y alegría,
Tothòm crida, tothòm xèrra,
Y en qui més fòrt crida xuya
Uns y altres se fan la guèrra.

Totduna qu' es pòn es sòl
S'en tornan cap à Ciutat;
Umplan un carro envelat
Perque colcá tothòm vol
Y à la mitx pahida xuya
Li fan un solemne dòl.

Allá es pòsan còmsevuya,
Per llarch, per curt, de través,
Cridant à no podè més
Amb tota sa fòrsa xuya,
Y mòuen gran aleluya
Per dins plasses y carrés.

Es carros van enramats
Amb cañes verdes, banderes,
Cantan glòses forasteres
Atlòtes y enamorats.
Totes acaban amb xuya
Y amb uns crits desaforats.

Quant som pròp de sa Murada
Ses atxes de vent encénen
Y cantant alegres vénen
Amb sa monèya aferrada
Y cridan encara xuya
Amb una veu escañada.

Per sa Pòrta de Jesús
La Rambla y demés carrera
Tanta gent hey hà qu'espera
Que no n'hi pòt cabrer pús,
Y tots los contestan xuya
Xuya marrana per l'ús.

Es señós, es menestrals,
Ses mestresses, ses mossones,
Sens distinció de persones
Aquest vespre son iguals.
Tots fan alarde de xuya
Sense mirá es séus nats.

Entrats ja dins la Ciutat
Vòltan plasses y carrés,
Y devés les deu ò més
Tots en pau s'han retirat;
A amagá connes y xuya
Dins es lliit ahont s'han colgat.

DOS AMICHS VÉYS.

ESTRAVAGANCIES.

Una vegada succehí que M. de P. S. molt coneguda per ses séues composicions literaries, quant era jóve correspongué y arribá à estimá molt un jóve coix, sort, tartamús y curt de vista.

Un dia ses séues amigues li deyan que no comprenian còm una dòna còm ella havia pogut enamorsè d'un homo amb tants de defectes fisichs, còm tenia es séu enamorat.

—No estrañeu axò, (contestá ella,) perque moltes persones qu'han brillat en el mon p' es séu valor, virtuts talents han tengut rareses que moltes vegades los prenian per tontos ó lòcos.

Y perqu' axí heu cregueu vos contaré unes cuantes estravagancies d'alguns personatges y autors més célebres.

Lamartine.—Sòls pòdia escriure à una habitació mal arreglada ahont s'hi passetjavan allòure un cá, un moix y un papagay.

Balsac.—Sòls se sentia inspirat à sa llum de tres candelas de séu que continuament atiava; quant més esplèndit estava es Sòl més pressa se dava à tancá portes y finestres y encendre ses tres candelas favorites.

Lamthe Laball.—No poria sufrí es sò de cap instrument y li agradava senti troná.

Jordi Sand.—No escrivia una retxa en no essè es vespre fumant y prenguent café.

Enrique III.—No poria está tot sòl à una habitació qu'hey hagués un moix.

Victor Hugo.—Prèn un bañy cada vegada que se propòsa compòndre algunes d'aquelles poesies que tant parlan à n'es còr.

Maria de Medicis.—No poria sufrí ses ròses, ni pintades, y li agradavan molt ses altres flòrs.

Eugenio Sué.—Sòls prenía sa ploma es temps que plovia.

Ayne Redcliffe.—May escrivia ses séues melancòliques pàgines, en no essè à sa llum d'una candela, à sa que servia de canalòbra un cráneo humá.

Shakespeare.—No poria essè amich y hasta los avorria mortalment à ses persones que no 'ls agradava sa música y ses flòrs.

Cecilia Boin y Larrea, coneguda per ses séues òbres literaries, per *Fernan Caballero.*—Solía dormí amb un llòro. y quant aquest morí, no se poria consolá y hasta arribá à está malalta.

Goldsmith.—No sabia escriure una paraula que no hagués pegat una infinidad de tòchs à sa paret, fins que li cremavan ses mans.

No vuy seguí més, amigues méues, contantvos mes rareses, perque seria un may acabá; però per lo qu' heu sentit podreu creure molt bé que no hey ha rès que s'asembl tant à un tonto ò un lòco còm un homo de talents.

Per lo mateix no seria rès d'estrany, fives méues, que per una rarsa des méu ingèni m' hagués enamorada tant d'aquest jóve que vòltros trobau, de doblés còm de mèrits y d'hermosura tan pobret y desdixat. Ydò heu de sèbre que cada un d'aquests defectes, son per mi agradós en hé que m'ha robat es còr.

Aquelles amigues no tengueran paraula que replicá y may més li tornaren parlá de tal còsa.

UNA SEUVATGINA.

À UN FAMELLUT.

Per un frare no's pèrd es content.

—Ahont corren tantes donetes
Fent bordell? *¡Tut-tu-ru-ru!*
¿Que diuen eixes trompetes?
—Que 'n lloch de calsons, faldetes
Han posat à un famellut.

—Trompeté, ¿per qu'es que sònes?
—Perque un *Quijote* es sortit
En defensa de ses dònes.
Diu que les tròba tan bònes.
—Que li fassen bon profit.

—Un nou *Roldan*, un *Adonis*,
Que mos tracta d'*indiots*,
De *nonèns*, de *fancinònis*,
Que còm si fossem *dimònis*
Mos té promès *rabassòts*.

Rabassòts que fent flamada
Dexarán molt bon caliu,
D'hont tal vòlta socorrada
Surti sa llengo estil-lada
D'un *N'ot Net* aquest estiu.

Trompeté dexaulio corré,
Qu' un *Lloréns mal casadís*
A ses injuríes les borra
No insultant, sino en descorre
Lo qu' amaga lo postís.

Contestau à cada glòsa
De ses qu' En *N'ot Net* ha escrit,
Ja que còm galan se pòsa
A defensá una còsa
Qu' es de dònes es partit.

«Ses dònes quant *petitetes*
Son de bondat un tresòr;...
No son dònes, son ninetes,
Son infants, y amb ses maretas
Tots hem tengut molt bon còr»

«Amb ses gracies *vertaderes*
Sempre encantan à tothòm;...
Ménos quant lo més vayveres
Y fingint de mil maneres
Van conquistant un fals nòm»

«Son s'ajuda de son pare
Quant han arribat à grans;...
Fentlo gastá desyare,
Casantsè, dexant sa mare,
Robant à los séus germans»

«Y quant son *veyes y ties*
Se tornan *xembles de tot*;...»

Mal sofrides; ses manies
Son pitjós que malalties
Qu' ha de sofrir es séu nebot.

«Que sia cosa dolenta
Sa dona, vols tú Llorèns?...»
Lo postís qu' es mal-inventa
Pòt essè hò? Tothòm que 't senta
Te trobará un hò nonèns.

«Qu' es ben acabat pòts veure
Es séu còs de gracies plè;...»
Si amb sa bellesa pòts creure
Dupte si té 'l còr de veure
Que tant còm Deu volgué essè.

«Sa dona d' una costella
La formá, y de fanch a 'l hòm...»
Perque fentlo abans qu' a ella
Demòstra que sa famella
Va derrera per tothòm.

Per demostrá qu' essent belles
Tendrian gran vanidat,
Y qu' a casi totes elles
Les haurian ses costelles
De tocá, per falsadat.

Sa costella qu' a l' hòm manca
Li fou prèsa d' adormit,
Y d' aquell esqueix ò branca
Féu sa dona, y aixís tanca
Sa peresa y pòch profit.

En N'ot Net que tant molt xèrra
Que diga que te de Deu
Sa dona a qui feym la guèrra
D' un pòch de saliva y tèrra
Féu l' hòm consemblant séu.

Per qu' es que sa dona es quexa
«Quant ella sol dú es tímò?»
Ja may podrá fé cap dexa;
No menjará pa de xexa
Derrera pasta y coló.

A sa fas li diuen cara
Per lo qu' elles hey han fus
En pintures y mascara;
D' aquesta mòda tan rara
Es romans ja 'n feyan us.

Si s' hòmo guarda sa mòta
Tot apirà de lo milló
Perque li farán xacòta;
Més, si 's sa dona, joh cabòta!
Buyt sempre veurá es sarró.

«Sa dona sense fé vasa
Sa casa sol governá...»
Quant s' hòmo es pitjó qu' un ase,
Ja se vé, y aquella casa
Sense pèu s' ha d' esfonsá.

«A una vila sens famelles
Quin hòmo hey voldria está?»
Tots aquells qu' han rebut d' elles
Desengañs. ¿Per qu' a Sanselles
Aquest nòm li varen dá?

Amor qu' a l' hòm captiva cumplint son còr
[de glòria
Amor preuada, dexa qu' a l' ànima fé el Cèl...
Oh gòitx de jovinesa, esclau de la memòria!
Sa dona fa que sies tan sòls ditxa ilusòria
Metrall qu' es vèn y es compra umplint el pit de fél

S' amor es pur còm s' auba, ben nèt es de malicia;
No admet passió mundana; no es sembra; naix
[tot sòl;

Es l' ànima que 'l crea matant es torpe vici;
S' amor de verás gòsa penant fent sacrifici;
No mira sa bellesa, no més sa del còr vol.

Al dia va per tèrra, no 'l veys al matrimoni;
Qu' es casaments son tractos féts sòls per s' interés;
Y axí avuy en dia tot es un cabermòni
Sens pau, sens armonia; sa dona el fa dimòni
A s' hòmo, que va d' altres perque la té demés.

Abaix d' aquests etemples, tan trists que fan
[plorera,
Quant sòls sa dona pensa amb hòns vestits lluhí,
De guapa en ferse lletja; y es cria malfenera.
Com pòt un hòmo al dia cercá sa compañera
Si son monedes falses, si sòls saben finjí?

UN LLORENS MAL CASADÍS.

NOTA. Si sa redacció dona llòch a sa publi-
cació de ses poesies d' *En Llorèns mal casa-
dís* no es perque pens còm ell respècte a sa
mitat més hermosa d' es gènero humá; sinó
per doná llòch a ses belles defènses que pro-
mòuen, dictades p' es qui coneixen es gran való
d' aquesta part sa més estimable de sa Societat.

XEREMIADES.

Mos escriuen qu' avuy a Mallorca hey
ha persones que passen per adelantades
en sa séua carrera, quant no heu son
encara cap mica en matèria de sa séua
educació moral. Diuen axò, perque des-
prés qu' han fét saltá des puesto qu' ocu-
pavan es séus amichs, llavò per més
burla y afronta se riuen d' ells.

Axò no está bé, ni pòt dú hònes con-
secuències. Axí es qu' un des trèts ja la
té pensada per desquitàrsè. Per lo ma-
teix alèrta mosques. Qui òbra es mal
no 'l s' alluña.

CRIDES.

A n' aquelles persones que vulgan está sus-
crites a un periòdich de Madrit ilustrat amb
gravats los recomanám *El Amigo* y *La Propa-
ganda*. Es primé per noticies de tota casta y de
tot el mon; y es segon per amenidat y anuncis.

Cadascun còsta a s' any 3 pessetes de sus-
cripció y se publican semanalment. Ja vèys que
no pòden essè més barato.

A *El Amigo* s' hi suscriuen en es Carré Ma-
yor, 18 y 20, tercer de l' esquèrra. Y a *La
Propaganda* en la Plaza de Oriente, núm. 2.

Un altre periòdich, també baratissim per lo
molt que dú y lo ben ilustrat qu' está es *La
Ilustracion* que publica semanalment Don Lluís
Tasso y Serra de Barcelona,

Còsta mitja pesseta cada més y está plè de
gravats hòns y d' articles boníssims.

Per suscriurèrsè.—Carré del Arch del Teatro
núm. 21 y 23.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es sabatés duen ses sabates més
ceyes.

SEMBLANSES.—1. En que li pòsan hòns vestits.
2. En que dona caló.
3. En qu' es cercada.
4. En que n' hi ha de torpes que
no creuen amb ella.

TRIÀNGUL....—Bergantell - Berganta - Bergant-
Bergan-Berga-Berg-Ber-Be-B.

CAVILACIÓ....—Artigues.
FUGA.....—Sant Llorèns fiques a quèrns.
ENDEVINAYA...—Prudència.

GEROGLIFICH.

Ki Abril 1 O
lis s n 1 T O
lis s n 1 T O

K.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un fuy de papé a un jonoy?
2. ¿Y un pèu a una casa?
3. ¿Y una cama a una lliure de xocolate?
4. ¿Y una cuxa a un Teatro?

UN GERMÁ D' ELL.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
es mèu ofici; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un altre
llinatge ervissench; sa 4.ª, una paraula castella-
na; sa 5.ª, una part des còs; y sa 6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

CAVILACIÓ.

EL TUQ-GAS

Compòndre amb aquestes vuyt lletres un llinat-
ge mallorquí.

ELL MATEIX.

FUGA DE CONSONANTS.

.A.. .E..A. .U.A.U.E E. .A.

UN POLIT.

ENDEVINAYA.

Ningú més que jò té frys
Si no se queda per tia;
Som també s' hidrofobia
D' En Llorèns mal casadís.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

A n' *En Llorèns mal casadís*.—S' abundancia
de material mos impedeix insertá avuy es llarch
escrit que mos envia. El publicarem aviat.
A n' *En Pere*.—Tal còm heu remet, no hey pòt
aná. Li posarèm sòles y llustre, a lo que sia apro-
fitable.

19 AGOST DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.